

[Bender.]

kan det kun hilses med Tilfredshed, at der nu endelig af Lovgivningsmagten gribes ind for i videst mulig Udstrækning at raade Bod paa de bestaaende uheldige Forhold.

Lovforslaget kan i øvrigt ikke siges at komme som nogen Overraskelse. Kravet om en saadan Lovgivning har vokset sig saa stærkt i Befolkningen, at man ikke mere kan sidde det overhørig, og Skylden herfor maa tilskrives den Part af Boligejendomsbesidderne, der ikke i nogen som helst Grad var lydhør for Befolkningens, Myndighedernes, ja, selv deres egne Organisationers Henstillinger og berettigede Krav. Dette gælder ikke mindst for Hovedstadens Vedkommende, hvor der under saa godt som hele Krigsperioden er udfoldet et beundringsværdigt Initiativ fra Bystyrets og Huslejerorganisationernes Side for at opnaa en Ordning af dette vigtige Spørgsmaal. Som et Led i dette Initiativ fra Københavns Kommunes Side peger jeg paa den Henvendelse, der først paa Aaret i 1944 rettedes til Indenrigsministeriet med Krav om Indgriben i Boligsituationen fra det offentliges Side. Som en midlertidig Udvej stillede Kommunalbestyrelsen bl. a. Forslag om Indførelse af Kontrol med Boligudlejningen, ikke alene med Henblik paa den normale Befolkningstilvækst, men ogsaa med Henblik paa de mange bortrejste, der paa et eller andet Tidspunkt kunde forudses at ville vende tilbage og stille berettiget Krav om Bolig. Forhandlingerne mellem Indenrigsministeriet og Københavns Magistrat resulterede, som man vil erindre, i en Beslutning om, at man i Samarbejde med Københavns Grundejerforening vilde forsøge at naa frem til en hensigtsmæssig Fordeling af de forhaandenværende Boliger paa frivilligt Grundlag, og Resultatet af Forhandlingen herom var Nedsættelse af et Boligudvalg, hvis Virksomhed i første Række gik ud paa at drage Omsorg for, at ledigblevne Lejligheder principielt kun udlejedes til Familier med Børn. Det er imidlertid en kendt Sag, at den med Grundejerorganisationerne i København truffne Ordning saa langt fra har virket tilfredsstillende, hvorfor Københavns Magistrat stadig har maattet holde paa Gennemførelse af en Lovgivning som den, der her er Tale om. Naar et Lovforslag som det foreliggende nu gennemføres, kan Æren herfor — næsteften den, der tilkommer den højtærede Indenrigsminister — i høj Grad tilskrives Københavns Magistrat og her i Særdeleshed Borgmester S. Munk, der med utrættelig Iver har ar-

bejdet paa denne Sags Fremme efter først at have forsøgt alle Udveje for paa Frivillighedens Grund at naa til en tilfredsstillende Ordning for Københavns Vedkommende.

Om selve Lovforslaget skal jeg efter Ministerens Forelæggelsestale og efter den indgaaende Behandling, som Forslaget har været Genstand for i det andet høje Ting, ikke gøre mange Bemærkninger. Jeg kan slutte mig til de Ændringer, Lovforslaget er undergaaet under Udvalgsbehandlingen i Folketinget, en Udvalgsbehandling, der efter min Formening har medført en Forbedring af Lovforslaget, men jeg havde dog gerne set, at Bestræbelserne i Folketingsudvalget for at give Parterne en mere ligelig Repræsentation havde mødt mere Forstaaelse, end Tilfældet blev. Hvor det drejer sig om Repræsentation i Forhold vedrørende Boligudlejning, finder jeg, at Lejernes økonomiske Interesser mindst maa kunne kræve den samme talmæssige Styrke som Ejernes, idet Lejerens økonomiske Interesse almindeligvis fuldt ud staar Maal med Ejernes. En Lejer anvender mellem $\frac{1}{5}$ og $\frac{1}{4}$ af sin Indtægt til Betaling for Bolig, medens det er en Kendsgerning, at ret minimale Pengeanbringelser ofte skaffer andre Medborgere en Raadighed og Indflydelse over store og vigtige Samfundsomraader, som staar i omvendt Forhold til den økonomiske Risiko, der er forbundet med Kapitalanbringelsen. Det forekommer mig i øvrigt, at der i Lovforslagets §§ 4 og 5 er taget saa stort Hensyn til Ejerinteressen, at man udmærket godt kunde have givet Lejerne den ønskede ligelige Repræsentation, der sikkert i højere Grad vilde være en Borgen for Varetagelsen af samfundsmæssige Hensyn, end Tilfældet formentlig vil blive med den foreslaede Sammensætning af Udvalget. Den, der har Skoen paa, mærker nu engang bedst, hvor den trykker.

Trods denne og andre Anker, der eventuelt vil kunne fremføres mod Lovforslaget, er dette dog stort set antageligt og i hvert Fald uundværligt i den givne Situation. Det kommer ganske vist i den alleryderste Time, men som det gamle Ord siger: bedre sent end aldrig. Der skulde, som det har vist sig, parlamentarisk Virksomhed til for at fremskaffe en Ordning; ogsaa derfor kan vi være tilfredse med, at Rigsdagen igen kom i Gang med sit Arbejde.

Idet jeg derfor paa mit Partis Vegne anbefaler Forslaget til hurtig og velvillig Behandling i det høje Ting, skal jeg samtidig udtale Ønsket om, at der snart vil